

V deset na klepadle

Béďa věděl, že je dobrý se mě držet. Řekli jsme si, že zdrhneme. Domluvili jsme se jasně: když bude někdo z nás připravenej, sedne si v deset na klepadlo. Jak se tam sejdeme, jdeme na vlak.

Když jsem se vrátil po dvaceti letech, nějak jsem si přes to sídliště zkracoval cestu. Najednou čumím, že to klepadlo tam furt je. Klepadlo jo, Béďa ne.

I když Béďu jsem od naší první cesty za svobodou oslovoval Frede, podle Freda Flocka, ať Béďa, nebo Fred...zpronevěřil se svojí zásadě držet se mě a ztratil se někde v Americe.

Už z porevolučního Československa jsem mu tenkrát volal od jeho táty. Že mu zaplatím letenku a všechno, co potřebuje, ať přijede. Jeho táta ho chtěl taky vidět. Ale nepřijel.

Předmluva

Píše se rok dva tisíce. Asunción je jediný město v Paraguayi s luxusním hotelem. Sedím v pohodlným koženým křesle hotelovýho loby a koukám na zaparkovanej Rolls-Royce někdy z roku šedesát, pěkně nabroušenej dráp dekadence.

K němu pomalu míří staříckej elegán ve slamáku. Mohl se narodit na přelomu dvacátých a třicátých let dvacátýho století. Ptám se pingla, jestli neví, co je to za pohádkovýho dědu. Dozvídám se, že dědeček je z pohádky o Al Caponeovi a že už je padesát let v Paraguayi, kterou nemůže opustit. Mafián, co začínal u Al Capona, a ocitnul se tak na černých listinách všude možně.

Věděl jsem, že Paraguay nevydává ani za vraždy. Křeslo, kde jsem seděl, patřilo dědečkovi, stejně jako hotel, stejně jako golfový hřiště nebo tenisový kurty, na kterých pár let po tom hrál proti Paraguayi český mančaft Davis Cup.

Taky tu čekám na limuzínu. Musí mě odvézt k policejnímu prezidentovi, aby si ode mě koupil zbraně pro státní paraguayskou policii.

Z klimatizovaného auta jsem vylez do padesátistupňového pekla. Na ulici nevidím nikoho. Jediný blázen, co se tu poflakuje, jsem já. Slunce by v tuhle hodinu vysušilo nejspíš i čerta. Přežily akorát všudypřítomný mouchy.

Vkročil jsem do státního neklimatizovaného baráku bez výtahu. Prezident seděl v pátém patře. Peklo v kvádru a kravatě propuklo naplno už v prvním patře. Dofuněl jsem ale do pátého.

Otevřu ten jeho kancl a dejchne na mě arktický vzduch protekční klimatizace. Sednu si propocenej ke stolu a hadry, co mám na sobě, zamrznou do jednoho kusu ledu.

Načež se dovídám, že stát na zboží, co si u mě objednal, nemá prachy. Za ubohý tři miliony dolarů mu můžu nabídnout akorát tak jetý obušky na rozhánění demonstrantů. Nasraně odcházím ohřát se zpátky do pekla, a dokonce příkazuju šoferovi vypnout klimatizaci.

Tím pro mě obchody v Paraguayi končej.

Komu to píšu?

Válím se u bazénu a cvičím místní číšníky, protože to žádný číšníci nejsou. Jsou to spíš zemědělci navlečený do kvádru. Lidi na ně z lehátek marně mávají,

různě gestikulují a pokřikují, všechno marný. Chlápci v kvádrech si sedě v chládku, čuměj a evidentně postrádaj motivaci, zatímco mně dochází pití. Hodím s nimi řeč.

Kdo přijde, když zvednu ruku, a dotáhne to tak daleko, že budu mít svoje pití, dostane dolar. Zoufalý mávání ostatních hostů považujou dál za rozvíčku. Ale já si od té chvíle nemůžu ani hrábnout bezelstně do vlasů, aby nepřiběhli minimálně dva. Vyjádřím teda vůči nim ještě svoji výtku ohledně hygieny. A pak už, když mi to pití nosej, do něj ani nestrkaj prsty.

Popíjím ve stínu u bazénu, nechce se mi koupat, nechce se mi v tom vedru, jako nikomu tady, nic. Myslím na dědu ve slamáčku. Nosí si před mýma očima v sobě příběhy, který neznám. Štve mě to.

Neměl bych asi podobně jednou štvát svoje kluky. Nenechám je v hluboký nevědomosti. Chci, aby věděli, kdo je jejich drahej tatínek. Napíšu to.

GATE 3

Leccos se o mně povídá. Ale třeba tahle letištní historka je pravdivá. Navazuje na jedno moje berlínsko-hamburský období. Ne, že bych chtěl něco tajit. Jen se tou dobou nedělo nic významnýho. Krom toho, že jsem strávil dost měsíců ve špitále. Do vyprávění jsem ho teda nezahrnul.

Potkali se cestou u GATE 3 dva dobře oblečení gentlemani. Po zdvořilostních frázích pronesených Hoch Deutsch se první zeptal druhého, odkud je.

„Jsem z Prahy.“

„Já z Berlína.“ Odpověděl první na nepoloženou otázku.

„Tam jsem taky bydlel.“

„Kde?“

Druhý vysloví jméno čtvrti.

„Odtud pocházím! Kdy jste tam bydlel?“ Zeptal se Pražana.

„Do toho požáru. Pak už ne.“

„Tam hořelo pouze před třiceti lety.“ Svráští obočí při vzpomínce. „Tenkrát tam podpálili bordel.“ Na Hoch Deutsch při tom slově zapomněl. Oba chvíli mlčí. Berlíňan pokračuje. Ale Hoch Deutsch zůstala kdesi vzadu. „Lidi uhořeli. Akorát majitel měl koule. Ten cvok skočil z posledního patra. Rozlámal si snad všechny kosti v nohách. Doplazil se po bříše přes ulici a dokázal se vyškrábat na zvonek u naší branky do zahrady.“

„Hmmm.“ Kýve hlavou ten z Prahy.

„Vy to víte?“ Překvapeně se ptá Berlíňan.

„Hmmm. To jsem byl já.“

Dětství

Říkaj o mně, že jsem prožil víc životů. Nejsm žádná kočka. Ale někdy se už fakt cítím jako unavenej zjizvenej kocour. Narodil jsem se léta páně 1955 v komunistickém Československu. Jestli se teď nějakej pitomec ptá, zda se tou dobou proménádovali po Václaváku dinosauri, odpovídám, že si je nepamatuju. Byl jsem novorozenec.

Takže znova. Narodil jsem se roku 1955 v komunistický Praze do starý katolický rodiny. Jako pátý a poslední dítě, benjamínek pro radost svojí mamince. Prvních pár let jsem funkci domácího štěstíčka zřejmě i plnil. Blondatý kadeře rozkošnýho kloučka s blankytně modrými očičky rostly tam, kam chtěla moje maminka. A ostríhaly se, když moje maminka řekla.

Miloval jsem ji.

Byla drobná blondýna. V uších nosila opravdový perly po babičce a držení jejího těla naznačovalo, co si myslí o tom, že by světu měla vládnout dělnická třída. Láskyplně pečovala o svoje růže a vůbec všechny kytky. Ve špatných časech je stříhala a prodávala ve Strašnicích před krámem, aby pomohla rodinnému rozpočtu.

Otec, stavební inženýr, živil pět hladových krků. Maso jsme mívali jen v neděli. Máslo nebo mléko mezi nás máma úzkostlivě dělila. Vůně těch prodaných kytek se nějak transformovala do jiných vůní v kuchyni.

A zrovna v týhle její kuchyni se zřejmě zrodilo moje celoživotní nadšení pro dvě věci, který mi pak vždycky nějak šly. První byla transformace jedněch věcí na jiný věci. Když teda říkám věci, myslím něco ještě nehmotnějšího, než je vůně kytek.

V životě jsem sice nečaroval, nechci si teda tahat kšandy, ale některý moje obchody by se daly k magii klidně přirovnat.

A druhá moje vášeň získaná v tý kuchyni bylo jídlo. Smysl pro lahodnost, touha po nebi v hubě.

Mám dojem, že číst jsem ještě neuměl, ale už jsem znal knížku, kterou měla máma věčně rozloženou na lince. Předčítala mi z ní, když vařila. Ně kterým dětem se líbí pohádky, já hltal Magdalenu Dobromilu Rettigovou.

Jasně, že tam byly věty, který máma považovala za nepřístupný a četla je buď smutně, nebo zrychleně. Třeba: „Do kamen hodíme kostku másla, abychom získali prudký oheň.“ Kostku másla měla pro celou rodinu na tejdén a do kamen se jí házet nikdy nechystala. Náš dům, kterej, jako celou ulici, postavil táta, měl už tenkrát zavedenej plyn.

Vařit mě, byt' na plynu, začaly učit dvě skvělý kuchařky najednou: moje